

'Tots els dies són meus'

**Marta Sentís.
Salvador de
Bahia. Brasil,
1989.**

Entrar a la sala del Palau Solterra és endinsar-se en un món d'imatges on la incertesa produïda per no saber la localització d'allò que està veient et situa d'una manera diferent davant de l'obra. La imatge no té relat fora d'ella mateixa i en conseqüència la teva mirada no es pot agafar a estereotips i idees preconcebudes sobre països i gent. La multiplicitat de moments que ens parlen de quotidianitat, de riures i plors, de mirades esperançades i tristes, de buidor i plenitud, d'ordre i desordre, ens va dibuixant un recorregut de sensacions que ens connecten directament amb el moment captat i el fan una mica nostre a partir de les contradiccions i els contrastos que percebem. Contrastos com el que ens proporciona el treball de Marta Sentís sobre la mirada de les dones al Caire, on tota aquesta riquesa exterior que hem pogut gaudir en el recorregut previ ha de ser contemplada des de l'interior de les seves cases,

des de les seves portes o finestres d'un món íntim que, malgrat això, se'n manifesta ric i ple de color. I aquest recorregut per països llunyans i diferents, pel reflex de la vida de gent i llocs diversos, s'enllaça directament amb un transitar pels moments vitals de Marta Sentís i de cop ens trobem davant unes imatges radicalment diferents, petites i en blanc i negre, que ens mostren per primer cop el projecte *Oficis*, on feines i visions d'una ciutat desapareguda ens rememoren una memòria d'instant perduts, o la força de les imatges de *La meua generació* ens permetten copsar la sensació de llibertat d'uns moments, d'una època, els protagonistes de la qual anaven creant i dibuixant la seva pròpia trajectòria. Després de transitar per mons diferents, de conèixer espais vitals de Marta Sentís, l'exposició ens apropa a moments diversos de la seva creació, com l'experimentació de diferents tipus de collages

amb una forma més lúdica i a voltes crítica de treballar amb nous formats, com les fotocòpies acolorides que sorgien de fotos fetes en una manera de dessacralitzar el format utilitzat fins aleshores. I per acabar, un altre contrast, la sèrie *Reclusió*, feta durant el confinament, amb unes imatges que trencaven la decisió presa el 1996 de deixar la fotografia proporcionant-nos a través d'un mitjà diferent, el mòbil, l'esclat de delicadesa i bellesa en un moment de foscor. En definitiva, una exposició que ens mostra els dies d'una trajectòria vital i creativa a través d'oferir-nos la possibilitat de gaudir de moments que, definitivament, ja seran nostres.

**Fundació Vila Casas.
Palau Solterra**

Torroella de Montgrí
De l'01.07.23 al 19.11.23

Fina Duran i Riu